

El valor afegit

À

Un dels defectes professionals que segurament comparteixen aquells que pateixen una curiositat musical accentuada (altrament anomenada passió) és que hi ha un reguitzell de sensacions que els costa més de tornar a experimentar. Expliquem-nos millor: si intentes gaudir amb freqüència de la música en directe, arriba aquell dia en què comparteixes un concert amb alguna persona que els viu amb poca freqüència. Aleshores veus més clar que mai que el que tu estàs vivint (i sentint) és molt inferior al que reflecteixen les seves emocions i sensacions.

Això em recorda la reflexió de la cançó "Ciència-ficció" d'**Els Amics de les Arts**, quan diuen que la part positiva de perdre la memòria és tornar a disfrutar d'algunes pelis, discos, llibres i llocs. "Què donarien molts per tornar a viure'ls com el primer dia." I és cert.

I la cosa va més enllà. Com que et costa més emocionar-te, penses com ha de ser el directe d'un músic per aconseguir traspasar la frontera de les teves emocions. Mires de rebuscar en la memòria quins directes t'han aconseguit emocionar més. Com ha de ser la presentació d'un nou disc perquè et deixi empremta.

Hi ha bandes que en directe es dediquen a presentar una darrera l'altra les cançons del seu nou treball, sense parar: en alguns casos amb l'afegit que a l'estudi han fet virgueries tecnològiques, i que en directe acaben sonant pitjor. Si a més a més fas metre i mig d'alçada i el concert és a peu dret, de vegades decideixes fermament que val més la pena quedar-te a casa i posar-te el disc que anar a veure'ls en directe. I això és un error, perquè els concerts han de ser el motor de la música, l'espai de compartir emocions i sensacions.

Per sort trobem moltíssimes excepcions: posades a escena espectaculars, directes que et fan posar la pell de gallina, concerts memorables. Hi ha grups que no et cansaries de veure damunt l'escenari. La darrera excepció que he experimentat ha estat el directe d'**Anna Roig i l'Ombre de ton Chien**. Estan presentant *Un pas i neu i un pas* (Satélite K), el seu tercer disc, amb una màgia i sensibilitat que converteixen el seu concert en un espectacle únic.

Mai l'**Anna Roig** havia dit tantes coses amb tan poques paraules. Les cançons s'enllacen una darrera l'altra amb una escenografia excepcional, amb una història sense narrador explícit que t'encisa des del primer instant. Els músics es converteixen en actors i les cançons s'enlairen a una nova dimensió. Val a dir que per fer-ho possible han demanat ajuda a Paco Merino i Diego Lorca, fundadors de Titzina Teatro. I val a dir que el resultat és immillorable.

Una història similar és la que ara comencen a girar **Love Of Lesbian**, que han preparat un espectacle per teatres on s'intueix quelcom similar. Dues passes més, per davant de la música, trepitjant fort damunt la neu.

Per poc que pugueu, aneu a veure el nou directe d'**Anna Roig i l'Ombre de ton Chien**.